

CENGİZHAN ÇELİK

1987'nin son günü 31 Aralık'da İstanbul Bakırköy'de doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 2008 senesinde *Cumhuriyet Gazetesi*'nde gazetecilik mesleğine stajyer muhabir olarak başladı. 2010 senesinde Dipnot Tablet projesinde Türkiye'nin ilk tablet dergisini çıkaran ekipte yazar olarak yer aldı. *Milliyet* ve *Vatan* gazetelerinde sosyal medya yöneticiliği, 32. Gün tv programında editörlük süreçlerinin ardından 2014 yılında ilk girişimi olan NaynCo projesiyle girişimcilik ekosistemine medya mecrasıyla giriş yaptı. Çeşitli gazete ve dergilerde yazıları yayımlanan Cengizhan Çelik, Galatasaray Üniversitesi'nde 2018 ve 2019 yıllarında uygulamalı medya dersinde konuk hoca olarak dersler verdi. Babası Mustafa Çelik'in yarım kalan hikâyesini tamamlamak için yola çıktığı gazetecilik hikâyesinde öykücü gazeteciler kümesinde yer alma hayaliyle 2019 yılında yazmaya başladığı öyküleri 2022 yılında *Bağlantı* isimli ilk öykü kitabında topladı.

Bağlantı

Cengizhan Çelik

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Canan Hatiboğlu

Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun

Kapak Tasarımı: Aynur Kızılırmak

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-63-7

1. Baskı: Mart 2022

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

CENGİZHAN ÇELİK

BAĞLANTI

HER BAĞLANTI BİR DİĞERİNE GEBE, BAĞLANTISIZLIK ÖLÜLERE HEDİYE

tamadres.com

İÇİNDEKİLER

Bağlantı 7

Metro 23

Monaco Grand Prix'i 37

Cacık 45

Katılım Vicdan 57

Akmar'ın Gecesi 87

Bağlantı

tamacas.com

Birazdan bineceği vapurda, Bođaz manzarasını son kez göreceğinin farkında çıkıyordu metronun yürüyen merdivenlerinden. Acaba hangisi daha iyiydi: Bođaz'ı son kez görecek olmanın farkındalığı mı, yoksa gördüğü manzarayı farkında olmasa da son kez görmüş olmak hakikati mi, bilemiyordu.

Metronun yürüyen merdivenlerinin denize çıktığı bir şehri terk ediyordu. Son basamaktan çıkınca denize ulaşacak; o deniz, uzun yolculuğunun ev sahibi olacaktı. Önce küçük bir motora binip o motor sayesinde büyük bir gemiye ulaşacaktı. İnsanların tatil planları yaparak aldığı gemi odalarından birini, kaçmak için bir araca dönüştürmüştü.

Şimdi o küçük motorda Bođaz'ı son kez geçiyordu ve bunun farkındaydı. Bođaz'ın bir yakasından diğerine giderken kendisine eşlik eden martıyı normal zamanlarda tebessümle izlerdi. Bu vedanın bir sembolü gibi içindeki tüm duyguyu, üzerinde yol boyunca kanat çırpmadan aerodinamik yasalarıyla uçan martıya akıttı. Martı da sanki her şeyin farkındaymışçasına yol boyunca eşlik etti.

Şehrin küçük limanlarından biri olan Karaköy limanında, kendisini bu şehirden, bu ülkeden alıp götüreceğ olan devasa transatlantik gemisi bekliyordu. Öylesine büyüktü ki limanın çevresindeki binaların üzerinde devasa bir gölge oluşturmuştu.

Kalkışa iki saat kala geldi limana. Meraklı çocuklar, balayı çiftleri, sevgililer ve ikinci baharlarını yaşayan romantiklerin olduğu

bir sıraya girerken düşündü, zihnindeki öyküyü yazmak için bu geminin gerçekten de iyi bir yer olup olmadığını. Ama önemli değildi, odasına kapandıktan sonra kim rahatsız edebilirdi ki! Sırf bunun için güvertenin tercih edilmeyen kanadından seçmişti odasını.

Geminin merdivenlerinden çıktığı dakikalarda aklındaki tek düşünce, bir an evvel zihnindeki öykü taslağını kâğıda dökmektir. Yanında kimse olmadan. Odada önce Marmara Denizi'ni, ardından Ege'yi geçip Akdeniz üzerinden okyanusa açılacaktı. Bu süreçte sadece *Bağlantı* ismini verdiği öyküyü yazacaktı.

Kamarasına yerleştiğinde zihnindeki tüm endişeler de yerle bir olmuştu. Evet, artık bağlantısızdı. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Öyle olduğunu düşünebilmek de yeterdi ya ona!

Yazılımla birlikte saatlerce, günlerce, haftalarca fikir alışverişinde bulunacak, ona sorular soracak yanıtlar alacak ve öyküyü bu yazılımla birlikte şekillendirecekti. Yazılımı yapay zekâydı ve “makine öğrenmesi” adı verilen bir yeteneğe sahipti. Bir soru sorduğunda, o arka planda bu soruyla bağlantılı hikâyeleri de öğreniyordu. Bu yazılımla kuracağı ilişkinin *mikelanj etkisi* yaratmasını arzuluyordu.

Bu duygularla kamarasında uzandı. Marmara'dan çıkana dek yazmak istemiyordu. Hayatının otuz beş senesini geçirdiği bu şehirde başlamak istemiyordu öyküsüne. Uyuyacak, uyanacak, Akdeniz'e vardığında iklim değişecek ve o anda yazmaya başlayacaktı. O âna kadar da hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Öyle de yaptı; birkaç gün sadece yedi, içti, uyudu ve yazılımına anlamsız sorular sordu.

Siyatik ağrısına ne iyi gelir?

Otuz beş yaş gerçekten de yolun yarısı mı?

Dante'ye İlahi Komedi'yi yazdıran ne?

Edebiyat tarihçilerinin bulunmasını merakla beklediği Orhan Veli'nin aşkı kim?

Van Gogh'u biri mi öldürdü, yoksa gerçekten de intihar mı etti?

Camus haklı mıydı?

Varoluştaki yanıt alınması gereken en önemli konu intihar mı?

Ama buna rağmen Sisiphos mutluluğunda yaşamaya nasıl devam etmeliydik?

Yazılım da çok şanslıydı bu soruları ona soran bir kullanıcı sayesinde, belki de “makine öğrenmesi” sürecindeki en entellektüel makineye dönüşecek ve Da Vinci'nin hayalindeki makine olup çıkacaktı.

Bu ve buna benzer onlarca soru sordu, yanıtlar aldı, yemekler yedi, gece yarılarında güverteye çıktı, sevgililerin romantik anlarına tanıklık etti ve canı sıkılarak yine, yeniden yatağına uzandı.

Ne zordu Marmara'dan Akdeniz'e ulaşmak...

Zordu ama olmuştu da. Uyudu, uyanıverdi ve bir sabah denizin renginden, gökyüzünün başkalığından fark etti. Havası ayrı, denizi ayrıydı.

Artık yazmaya başlamalıydı ama her zaman olduğu gibi yine ilk cümlede zorlanacaktı. İlk adımı atmakta zorlanarak yaşadığı bu ömrün ona geç kalmışlıklarda nasıl büyük acılar çektirdiğini düşünerek yazdı ilk cümlelerini. Öyle ya artık yanlış da olsa, hatalı da olsa net bir şekilde aktarmalıydı düşüncelerini. Kamarasında saat yoktu, bilgisayarının saat özelliğini de kapattı, çünkü artık zamanla bir işi yoktu. Hayyam'ın zaman kavramındaki yatay düzlemine bir daha yaşama ihtimali de yoktu; o nedenle dikey düzleme de hiç ihtiyacı yoktu. Sadece yazması gereken bir öykü vardı.

Sırf bu öyküyü yazmak için başladı yazılımıyla konuşmaya.

İlk sorduğu soru, *bir insan nasıl bağlantısız olabilir*, oldu.

Her yanıtla yeni bir soru doğuyor ve antik Yunan filozoflarının görse kıskanacağı türden bir ilişki oluşuyordu aralarında. Sorular aslında yanıtlardan daha önemliydi ama yazılım öyle bir makine öğrenmesi gerçekleştiriyordu ki, bu öyküyü yazmak için çıktığı yol aslında başkalarının yollarında yürümesine, yüzmesine, hatta uçmasına neden olacaktı.

İstedığı şey çok net bir şekilde bağlantısızlık hakkında bir öykü yazmaktı. Bir insan nasıl bağlantısız olabilirdi. Ya da bu mümkün müydü? Bunu yazabilmek için en iyi çözümü birbirleriyle bağlantılı olan yazarlarda bulma fikrini yazılım hediye etmişti. Öyle ya hem yazmak hem de bağlantılılık fikrini bir arada düşününce ve birbirleriyle bağlantılı olan yazarları derinlemesine araştırırca ortaya bağlantısızlık hakkında da bir şeyler çıkabilirdi. 1'ler ve 0'lardan ibaret bir düşünce sistemine sahip bir yazılım için çok da şaşırılmayacak bir fikirdi bu. Ama sevmişti bu fikri ve artık önünde bir hedef vardı. Birbirleriyle bağlantılı yazarların hikâyelerine dalacaklardı birlikte yazılımla.

Nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu ve aklındaki soruyu sordu:

Neden Don Kişot'la başladı her şey?

Bu soru dönüşü olmayan yola soktu ikisini de. Bilgisayarının başına oturuyor, sorular soruyor, yanıtlar alıp notlar tutuyor ve öykünün mimarisini şekillendirmeye çalışıyordu.

Bu süreç biraz sıkıntılı geçmişti. Halk arasında deniz tutması olarak bilinen *kinetozis* olacağını düşünüyordu. Hatta sırf bu ihtimal üzerine söz konusu rahatsızlık için haplar bile almıştı. Şehir- den, geçmişinden, kendisini var eden tüm bileşenlerden kaçarken bile geçmişindeki gibi tedbirli oluşu aslında sadece şehir değiştirdiğini ve alışkanlıklarının, düşüncelerinin de kendisiyle birlikte geldiğini gösteriyordu.

Deniz tutması ihtimali gerçekleşmemişti ama çok ağır bir gri- bal enfeksiyon tüm vücudunu titretiyor, büyük bir baş ağrısıyla